

Cartea Urantia

<< [Capitolul 194](#) | [Părți](#) | [Conținutul](#) | [Capitolul 196](#) >>

Capitolul 195

După rusalii

195:0.1 (2069.1) **REZULTATELE** predicării lui Petru în ziua Cincizecimii au avut o influență pozitivă asupra politicii viitoare și asupra planurilor majorității apostolilor în eforturile lor de a proclama evanghelia împărăției. Petru a fost adevăratul întemeietor al Bisericii creștine; Pavel a dus mesajul creștin gentililor și credincioșii greci l-au propagat în tot imperiul roman.

195:0.2 (2069.2) Legați de tradiție și tiranizați de preoți, evreii, ca popor, au refuzat să accepte evanghelia lui Iisus asupra paternității lui Dumnezeu și a fraternității oamenilor ori proclamarea lui Petru și a lui Pavel asupra reînvierii și înălțării lui Christos (creștinismul ulterior); dimpotrivă, restul imperiului roman a fost receptiv la învățăturile creștine în evoluție. În această epocă, civilizația occidentală era intelectuală, istovită de războaie și cât se poate de sceptică cu privire la toate filozofiile existente și la filozofiile universale. Popoarele lumii occidentale, beneficiarii culturii grecești, aveau o tradiție respectată a unui trecut mare. Ei puteau contempla o

moștenire de mari înfăptuiri în filozofie, în artă, în literatură și în progresele politice. Însă, în ciuda tuturor acestor realizări, ei nu aveau o religie satisfăcătoare pentru suflet. Dorințele lor spirituale profunde rămâneau neîndeplinite.

195:0.3 (2069.3) Pe o asemenea scenă a societății omenеști au fost deodată proiectate învățăturile lui Iisus conținute în mesajul creștin. Un nou ordin de viață a fost astfel prezentat inimilor înfometate ale acestor popoare occidentale. Această situație implica un conflict imediat între vechile practici religioase și noua versiune creștinată a mesajului lui Iisus adus lumii. Acest conflict trebuia să se termine fie printr-o victorie netă a vechilor credințe ori printr-una a celor noi, fie printr-un soi de *compromis*. Istoria arată că lupta s-a terminat printr-un compromis. Creștinismul a avut ambiția de a îmbrățișa un program prea amplu pentru ca vreun popor să-l poată asimila în spațiul unei generații sau două. Acest program nu era un simplu apel spiritual așa cum îl prezentase Iisus sufletului oamenilor. De timpuriu creștinismul a adoptat o poziție netă față de ritualurile religioase, de educație, de magie, de medicină, de artă, de literatură, de lege, de guvernământ, de morală, de planificare sexuală, de poligamie și chiar și de, într-o măsură limitată, față de sclavie. Creștinismul nu s-a ivit pur și simplu ca o nouă religie - ceva după care așteptau tot Imperiul Roman și tot Orientul - ci ca o *nouă ordine a societății omenеști*. Apoi, foarte repede această pretenție a grăbit conflictul socio-moral al vremurilor. Idealurile lui Iisus, așa cum au fost ele reinterpretate de filozofia greacă și socializate în creștinism, sfidau acum cu îndrăzneală tradițiile rasei umane

încorporate în etică, în moralitate și în religiile civilizației occidentale.

195:0.4 (2069.4) La începuturi, creștinismul nu a făcut convertiri decât în păturile inferioare ale mediilor sociale și economice. Dar, începând din secolul al doilea, elita culturii greco-romane s-a orientat tot mai mult către o nouă ordine a credinței creștine, acest nou concept asupra rațiunii de a trăi și asupra scopului existenței.

195:0.5 (2070.1) Cum putea acest mesaj de origine iudaică, care aproape că eșuase în țara lui natală, să atragă atât de repede și de bine mintea elitelor imperiului roman. Triumful creștinismului asupra religiilor filozofice și a cultelor de mister s-a datorat următorilor factori:

195:0.6 (2070.2) 1. Organizarea - Pavel era un mare organizator, iar succesorii lui au rămas la înălțimea lui.

195:0.7 (2070.3) 2. Creștinismul era complet elenizat. El îngloba tot ce era mai bun în filozofia greacă și în teologia ebraică.

195:0.8 (2070.4) 3. Însă, mai mult decât orice, el conținea un nou și un mare *ideal*, ecoul vieții de dăruire a lui Iisus și reflectarea mesajului său de mântuire pentru toată omenirea.

195:0.9 (2070.5) 4. Conducătorii creștini erau dispuși să facă, cu mithraismul, compromisurile necesare pentru ca jumătatea mai bună dintre adepții lui să fie câștigați la cultul din Antiohia.

195:0.10 (2070.6) 5. Tot astfel, generația următoare și generațiile subsecvente de conducători creștini au mai făcut astfel de

compromisuri cu păgânismul încât însuși împăratul roman Constantin a fost câștigat la noua religie.

195:0.11 (2070.7) Cu toate acestea, creștinii au încheiat un târg judicios cu păgânii, în sensul că ei au adoptat aparatul ritualului păgânesc obligându-i totodată pe păgâni să accepte versiunea elenizată a creștinismului Pavelian. Au făcut un târg mai fericit cu păgânismul decât cu mithraismul, dar, chiar și în acest compromis inițial, ei au ieșit mai mult decât învingători, în sensul că au reușit să elimine imoralitățile grosiere precum și multe alte practici reprobabile ale misterelor persane.

195:0.12 (2070.8) Pe bună dreptate ori nu, primi conducători ai creștinismului au compromis deliberat *idealurile* lui Iisus într-un efort de a salva și de a propaga multe dintre *ideile* sale. Și ei au reputat mari succese. Dar nu vă amăgiți! Idealurile compromise ale Învățătorului sunt latente în evanghelia lui și vor sfârși prin a-și afirma deplinele lor puteri asupra lumii.

195:0.13 (2070.9) Prin această păgânizare a creștinismului, vechea ordine a lucrurilor a câștigat numeroase victorii minore de natură ritualistă, dar creștinii au dobândit ascendentul în sensul că:

195:0.14 (2070.10) 1. Ei au făcut să rezoneze în morala umană o nouă notă cu un ton infinit mai înalt.

195:0.15 (2070.11) 2. Ei au dat lumii un nou concept de Dumnezeu, lărgit considerabil.

195:0.16 (2070.12) 3. Speranța la nemurire a devenit o parte a încredințării unei religii cunoscute.

195:0.17 (2070.13) 4. Iisus din Nazaret a fost oferit sufletelor înfometate ale oamenilor.

195:0.18 (2070.14) Dintre marile adevăruri propovăduite de Iisus, multe aproape că s-au pierdut în primele compromisuri, dar ele dormitează încă în această religie a creștinismului păgânizat, care era însăși versiunea paveliană a vieții și a învățăturilor Fiului Omului. Chiar și mai înainte de a fi păgânizat, creștinismul fusese mai întâi complet elenizat. Creștinismul are o datorie, o foarte mare datorie față de greci. Un grec din Egipt a fost acela care s-a ridicat cu atâta curaj în Niceea și a sfidat adunarea cu atâta neînfricare încât consiliul nu a îndrăznit să mai umbrească conceptul asupra naturii lui Iisus până într-atâta încât să se riște pierderea pentru lume a adevărului consacrării sale. Acel grec se numea Atanasie. Fără elocvența și logica acestui credincios, persuasivele opinii ale arienilor ar fi triumfat.

1. Influența Grecilor

195:1.1 (2071.1) Elenizarea creștinismului a început realmente în ziua memorabilă în care apostolul Pavel s-a prezentat înaintea consiliului Areopagului din Atena și a vorbit atenienilor despre „Dumnezeul necunoscut”. Acolo, în umbra Acropolisului, acest cetățean roman le-a proclamat grecilor versiunea sa asupra noii religii care luase naștere în ținutul iudaic al Galileii. Filozofia greacă și numeroase

învățăături ale lui Iisus prezentau numeroase asemănări. Ele aveau un țel comun - amândouă vizau *ridicarea individului*; grecii, la ridicarea sa socială și politică; Iisus, la ridicarea sa morală și spirituală. grecii propovăduiau liberalismul intelectual care conducea la libertatea politică; Iisus propovăduia liberalismul spiritual care conducea la libertatea religioasă. Uniunea dintre aceste două idei forma o nouă și puternică chartă a libertății umane; ea lăsa să se întrevadă libertatea socială, politică și spirituală a omului.

195:1.2 (2071.2) Creștinismul a luat naștere și a triumfat asupra tuturor religiilor opozante din două rațiuni principale:

195:1.3 (2071.3) 1. Mentea greacă era dispusă să împrumute idei noi și bune, chiar și de la iudei.

195:1.4 (2071.4) 2. Pavel și succesorii lui erau dispuși la compromisuri, dar la unele îndrăznețe și istețe; ei erau fini negociatori în materie de teologie.

195:1.5 (2071.5) În momentul în care Pavel s-a adresat atenienilor predicându-l pe „Christos și pe Christosul răstignit”, grecii erau spiritualmente înfometați. Ei erau cercetători, interesați și căutau efectiv adevărul spiritual. Nu uitați niciodată că la început romanii au combătut creștinismul, în vreme ce grecii l-au îmbrățișat, și grecii au fost aceia care, ulterior, i-au forțat literalmente pe romani să accepte această nouă religie, sub forma ei modificată, ca făcând parte din cultura greacă.

195:1.6 (2071.6) Grecii venerau frumusețea, iar iudeii, sfințenia, dar ambele popoare iubeau adevărul. De-a lungul secolelor grecii

meditaseră serios și discutaseră sincer toate problemele umane - sociale, economice, politice și filozofice - în afară de religie. Puțini erau grecii care acordaseră cu adevărat atenție religiei; ei nu-și luau nici chiar propria lor religie prea în serios. Iluminați de conținutul mesajului lui Iisus, produsul unificat al secolelor de gândire a acestor două popoare a devenit atunci motorul unei noi ordini sociale umane și, într-o anumită măsură, a unei noi ordini umane de credințe și de practici religioase.

195:1.7 (2071.7) În epoca în care Alexandru a răspândit filozofia elenică în Orientul Apropiat, influența culturii grecești pătrunsese deja în ținuturile de la Marea Mediterană Occidentală. Cât timp grecii au locuit în micile orașe-stat, grecii au obținut bune rezultate cu religia lor și cu politica lor, dar, când regele Macedoniei a îndrăznit să facă din Grecia un imperiu întinzându-se de la Adriatică până la Indu, au început necazurile. Arta și filozofia Greciei stăteau perfect la înălțimea expansiunii imperiale, dar nu s-ar putea spune la fel și despre administrația ei și nici despre religia ei. După ce orașele-stat ale Greciei s-au dezvoltat într-un imperiu, zeii lor mai degrabă parohiali păreau oarecum bizari. Grecii erau cu adevărat în căutarea unui *Dumnezeu unic*, a unui Dumnezeu mai mare și mai bun, atunci când a ajuns la ei versiunea creștinată a vechii religii iudaice.

195:1.8 (2072.1) Ca atare, Imperiul Elen nu putea să dureze. Influența lui culturală a continuat, dar n-a subzistat decât după ce a preluat din Occident geniul politic roman pentru administrarea unui imperiu și după ce a luat de la Orient o religie al cărei unic Dumnezeu posedă o demnitate imperială.

195:1.9 (2072.2) În primul secol după Christos, cultura elenă ajunsese deja la apogeul ei; regresul ei începuse; acumularea de cunoștințe sporea, dar geniul era în declin. Chiar în epoca aceasta ideile și idealurile lui Iisus, care erau parțial încorporate creștinismului, au devenit parte a ceea ce se mai putuse salva din cultura și învățământul grec.

195:1.10 (2072.3) Alexandru năvălise asupra Orientului cu darul cultural al civilizației grecești; Pavel a luat cu asalt Occidentul cu versiunea creștină a evangheliei lui Iisus. Peste tot în Occident unde prevalase cultura greacă, prinsese rădăcini și creștinismul elenenizat.

195:1.11 (2072.4) Versiunea orientală a mesajului lui Iisus, cu toate că a rămas mai fidelă învățăturilor lui, a continuat să urmeze atitudinea intransigentă a lui Abner. Ea nu a progresat niciodată ca și versiunea elenizată, și a sfârșit prin a se pierde în mișcarea islamică.

2. Influența Romană

195:2.1 (2072.5) Romanii au adoptat în bloc cultura greacă înlocuind guvernul format prin tragere la sorți cu un guvern reprezentativ. Aceste schimbări n-au întârziat să favorizeze creștinismul, în sensul că Roma a introdus, în toată lumea occidentală, o nouă toleranță față de limbile și popoarele străine și chiar și față de alte religii.

195:2.2 (2072.6) La Roma, o mare parte din primele persecuții ale creștinilor au existat doar din cauza nefericitei folosiri a cuvântului „împărăție” în predicile lor. Romanii tolerau fiecare religie în parte și pe toate la un loc, dar nu suportau nimic din ceea ce avea un aer de rivalitate politică. Astfel, când aceste prime persecuții religioase - într-o atât de mare măsură pricinuite de neînțelegeri - au luat sfârșit, câmpul propagandei religioase era larg deschis. Romanii erau interesați de administrați politică; erau foarte puțin interesați de artă și de religie, însă erau neobișnuit de toleranți față de acestea.

195:2.3 (2072.7) Legea orientală era aspră și arbitrară; legea greacă era fluidă și artistică; legea romană avea demnitate și impunea respect. Educația romană dădea naștere unei fidelități incomparabile și impasibile. Primii romani erau indivizi devotați politic și sublim consacrați. Erau cinstiți, zeloși și devotați idealurilor lor, dar fără o religie demnă de acest nume. Nu-i mare mirare că învățătorii lor greci au putut să-i convingă să accepte creștinismul lui Pavel.

195:2.4 (2072.8) Și acești romani erau un mare popor. Ei au putut guverna Occidentul pentru că se puteau guverna pe ei înșiși. O astfel de onestitate fără precedent, o asemenea consacrare și o asemenea stăpânire hotărâtă de sine formau un teren ideal pentru primirea și creșterea creștinismului.

195:2.5 (2072.9) Le era ușor acestor greco-romani să devină atât de devotați spiritual unei Biserici instituționale, căci erau totodată devotați politic Statului. Romanii n-au combătut Biserica decât din momentul în care s-au temut ca ea să nu facă concurență Statului. Roma neavând cine știe ce filozofie națională sau cultură autohtonă,

a preluat cultura greacă ca fiind a ei și a adoptat cu îndrăzneală învățătura lui Christos și filozofia lui morală. Creștinismul a devenit cultura morală a Romei, însă prea puțin religia ei, în sensul unei experiențe individuale de creștere spirituală pentru cei care au îmbrățișat noul cult într-un mod atât de global. Este adevărat că un mare număr de indivizi au pătruns sub superficialitatea acestei religii de Stat, și au găsit, ca hrană pentru sufletul lor, adevăratele valori ale înțeleșurilor ascunse conținute în adevărurile latente ale creștinismul elenizat și păgânizat.

195:2.6 (2073.1) Stoicul, și apelul lui ferm către „natură și conștiință” nu făcuse decât să pregătească și mai bine întreaga Romă pentru a-l putea primi pe Christos, cel puțin într-un sens intelectual. Romanul era un jurist prin natura sa sau prin educație; el avea respect chiar și față de legile naturii. Și acum, în creștinism, el distingea legile lui Dumnezeu în legile naturii. Un popor care putea produce un Cicero și un Virgil era copt pentru creștinismul elenizat al lui Pavel.

195:2.7 (2073.2) Iată cum acești greci romanizați îi silesc atât pe evrei cât și pe creștini să-și facă filozofică religia, să-și coordoneze ideile, și să-și sistematizeze idealurile, să-și adapteze practicile religioase la curentul vieții existente. Toate acestea au fost imens ajutate de traducerea în greacă a Scripturilor Ebraice și prin redactarea ulterioară în limba greacă a Noului Testament.

195:2.8 (2073.3) Contrar iudeilor și multor alte popoare, grecii aveau de multă vreme o oarecare credință în nemurire, într-un fel de supraviețuire după moarte. Or, aceasta era esența învățăturii lui

Iisus; era deci sigur că creștinismul exercita asupra lor o puternică atracție.

195:2.9 (2073.4) O succesiune de victorii ale culturii grecești și ale politicii romane consolidaseră ținuturile mediteraneene într-un singur imperiu, cu o singură limbă și o singură cultură, și a pregătit lumea occidentală pentru un singur Dumnezeu. Iudaismul a adus acest Dumnezeu, dar iudaismul ca religie era inacceptabil pentru grecii romanizați. Filon a contribuit la atenuarea obiecțiilor lor, dar creștinismul le-a revelat un concept și mai bun cu privire la un Dumnezeu unic, și l-au adopta de bună voie.

3. Sub imperiul Roman

195:3.1 (2073.5) După consolidarea suveranității politice romane și după propagarea creștinismului, creștinii s-au pomenit cu un singur Dumnezeu, un mare concept religios, dar fără imperiu. Greco-romanii s-au pomenit cu un mare imperiu, dar fără un Dumnezeu care să poată servi satisfăcător drept concept religios pentru cultul unui imperiu și pentru unificarea lui spirituală. Creștinii au acceptat imperiul, și imperiul a adoptat creștinismul. Romanii au asigurat o unitate de guvernământ politic; grecii au oferit o unitate de cultură și învățământ; creștinismul, o unitate de gândire și practică religioasă.

195:3.2 (2073.6) Roma a triumfat asupra tradiției naționalismului printr-un universalism imperial. Pentru prima dată în istorie, ea a făcut

posibilă acceptarea, de către diferite rase și națiuni, cel puțin cu numele, o aceeași religie.

195:3.3 (2073.7) Creștinismul a câștigat favoarea Romei într-o vreme de luptă înflăcărată între viguroasele învățături ale stoicilor și promisiunile de salvare ale cultului de mistere. Creștinismul a adus o mângâiere calmantă și o putere eliberatoare unui popor înfometat spiritual, în a cărui limbă nu exista cuvântul desemnând „altruismul”.

195:3.4 (2073.8) Creștinismul și-a tras cea mai mare putere din felul în care credincioșii lui trăiau o viață de slujire, și chiar din felul în care mureau pentru credința lor în primele timpuri de persecuții drastice.

195:3.5 (2073.9) Învățătura referitoare la dragostea lui Christos pentru copii a pus curând capăt practicii generalizate de a lăsa copii nedoriți să moară, și mai ales pe fete.

195:3.6 (2074.1) Ca atare, primele forme de cult creștin au fost în mare măsură copiate peste acelea ale sinagogilor iudaice, modificate de ritualul mithraic. Mai târziu s-a adăugat mult din parada păgână. Grecii creștini, prozeliții iudaismului, formau osatura Bisericii creștine primitive.

195:3.7 (2074.2) Al doilea secol după Christos a fost cea mai bună perioadă din toată istoria lumii pentru ca o religie bună să poată progresa în lumea occidentală. În decursul primului secol, creștinismul se pregătise, prin lupte și prin compromisuri, să prindă rădăcini și să se răspândească cu rapiditate. Creștinismul a adoptat

împăratul, iar mai târziu împăratul a adoptat creștinismul. Era o mare epocă pentru răspândirea unei noi religii. Era multă libertate religioasă; călătoriile erau universale și gândirea era neîncătușată.

195:3.8 (2074.3) Elanul spiritual dat de acceptarea nominală a creștinismului elenizat a atins în Roma mai târziu pentru a împiedica declinul ei moral foarte amorțit sau pentru a compensa degenerarea ei rasială deja puternic declanșată și sporită. Această nouă religie era o necesitate culturală pentru Roma imperială, și este un fapt extrem de nefericit că nu a devenit un mijloc de salvare spirituală într-un sens mai larg.

195:3.9 (2074.4) Nici chiar și o religie bună nu a putut salva un mare imperiu de anumite rezultate ale lipsei de participare a indivizilor la treburile de guvernare, de la un exces de paternitate, de la impozite exagerate comportând abuzuri grosiere în recuperarea lor, de la un comerț dezechilibrat cu Levantul care seca imperiul de aur, de la nebunia plăcerilor, de la standardizarea romană, de la starea degradantă în care era ținută femeia, de la decadența rasială și de sclavie, de la calamitățile fizice și de la o Biserică de Stat care a devenit o instituție până la un asemenea grad încât friza sterilitatea spirituală.

195:3.10 (2074.5) Totuși, condițiile nu erau la fel de rele în Alexandria. Primele școli au păstrat mult din învățăturile lui Iisus, libere de compromis. Panten l-a învățat pe Clement, apoi a urmat Natanael în India în proclamarea lui Christos. Deși anumite idei ale lui Iisus fuseseră sacrificate pentru clădirea creștinismului, trebuie consemnat, cu toată sinceritatea, că, spre sfârșitul celui de-al doilea

secol, cvasi-totalitatea marilor gânditori ai lumii greco-romane devenise creștină. Triumful se apropia de desăvârșirea lui.

195:3.11 (2074.6) Acest Imperiu Roman a dăinuit îndeajuns de mult ca să asigure supraviețuirea creștinismului chiar și după ce imperiul s-a prăbușit. Dar noi ne-am tot gândit ce s-ar fi întâmplat oare în Roma și în lume dacă în locul creștinismului grecesc s-ar fi acceptat evanghelia împărăției.

4. Vremurile întunecate ale Europei

195:4.1 (2074.7) Auxiliară societății și aliată politicii, Biserica era condamnată să împărtășească declinul intelectual și spiritual a ceea ce se numește „vremurile întunecate” europene. În această epocă , religia a căpătat un caracter din ce în ce mai monastic, mai ascetic și mai regulamentar. În sens spiritual, creștinismul era în stare de hibernare. Pe lângă această religie somnolentă și secularizată, a existat, în toată această perioadă, un curent continuu de misticism, o experiență spirituală fantastică frizând irealul și filozofic înrundindu-se cu panteismul.

195:4.2 (2074.8) În cursul acestor veacuri sumbre de deznădejde, religia a devenit practic ceva de mâna a doua, artificial. Indivizii erau aproape pierduți înaintea autorității, a tradiției și a dictaturii Bisericii care se întindea peste tot. O nouă amenințare spirituală se crea prin crearea unei galaxii de „sfînți” presupuși a avea o influență specială pe lângă tribunalele divine; în consecință, dacă știai să faci cu eficiență apel la

ei, ei deveneau puterea care să intervină în favoarea oamenilor pe lângă Zei.

195:4.3 (2075.1) Deși rămânea neputincios în calea epocii de întuneric ce avea să vină, creștinismul era îndeajuns de socializat și păgânizat pentru a supraviețui cu atât mai bine unei perioade prelungite de tenebre morale și de stagnare spirituală. El a subzistat pe durata lungii nopți a civilizației occidentale și mai acționa și ca influență morală în lumea zorilor Renașterii. După scurgerea epocilor de întuneric, reabilitarea creștinismului a avut ca rezultat înființarea a numeroase secte de învățământ creștin ale căror credințe erau adaptate tipurilor speciale - intelectuale, emoționale și spirituale - de personalități umane. Multe dintre aceste colectivități creștine speciale, sau familii religioase, subzistau încă în epoca în care efectuăm această prezentare.

195:4.4 (2075.2) Istoria arată că creștinismul este născut din transformarea involuntară a religiei lui Iisus într-o religie despre Iisus. Ea arată, de asemenea, că creștinismul a suferit elenizarea, păgânirea, secularizarea, instituționalismul, depravarea intelectuală, decadența spirituală, hibernarea morală, amenințările cu pieirea, regenerarea ulterioară, fragmentarea și, mai recent, o reabilitare relativă. Acest curriculum denotă o vitalitate care îi este inerentă precum și posesiunea unor imense facultăți de recuperare. Și acest același creștinism este efectiv prezent în lumea civilizată a popoarelor occidentale, făcând față unei lupte pentru viață chiar mai

îngrijorătoare decât memorabilele crize caracteristice vechilor bătălii pentru dominație.

195:4.5 (2075.3) Religia se confruntă astăzi cu provocarea unei noi epoci de mentalitate științifică și de tendințe materialiste. În acest gigantic conflict între temporal și spiritual, religia lui va triumfa în cele din urmă.

5. Problema modernă

195:5.1 (2075.4) Cel de-al douăzecilea secol a adus, creștinismului și tuturor celorlalte religii, noi probleme de rezolvat. Cu cât o civilizație se ridică mai mult, cu atât mai mult se impune oamenilor îndatorirea imperioasă de a „căuta mai întâi realitățile celeste” în toate eforturile lor de a stabiliza societatea și de a înlesni soluționarea problemelor ei materiale.

195:5.2 (2075.5) Foarte adesea adevărul devine confuz și chiar înșelător atunci când este disecat, fracționat, izolat și prea analizat. Adevărul viu nu dă căutătorului o învățătură valabilă decât dacă el este îmbrățișat în totalitatea lui și ca realitate spirituală vie; nu este de ajuns ca el să fie un fapt al științei materiale sau o inspirație a unei arte intermediare.

195:5.3 (2075.6) Religia este revelarea pentru om a destinului său divin și etern. Religia este o experiență pur personală și spirituală; ea trebuie

să se distingă mereu de alte forme superioare ale gândirii umane, cum ar fi:

195:5.4 (2075.7) 1. Atitudinea logică față de lucrurile realității materiale.

195:5.5 (2075.8) 2. Aprecierea estetică a frumuseții prin contrast cu urâtenia.

195:5.6 (2075.9) 3. Recunoașterea etică a obligațiilor sociale și datoriei politice.

195:5.7 (2075.10) 4. Nici chiar sensul moralității umane nu este religios în sine și prin el însuși.

195:5.8 (2075.11) Religia este menită să găsească în univers valorile care evocă credința, încrederea în sine și încredințarea; religia culminează în adorare. Religia descoperă pentru suflet valorile supreme care contrastează cu valorile relative descoperite de către minte. Nu se posedă această clarviziune supraumană decât printr-o experiență religioasă autentică.

195:5.9 (2075.12) Nu este mai posibilă menținerea unui sistem social durabil într-o moralitate întemeiată pe realitățile spirituale decât menținerea unui sistem solar în gravitație.

195:5.10 (2076.1) Nu încercați nici să satisfaceți curiozitatea nici să îndepliniți toate dorințele latente de aventură care se trezesc în suflet în timpul scurtei durate a unei vieți în carne. Fiți răbdători! Nu cedați tentației de a vă arunca în necumpătarea aventurilor vulgare și sordide. Potoliți-vă energiile și înfrânați-vă patimile. Fiți calmi pe când așteptați derularea maiestuoasă a unei cariere fără sfârșit de aventuri progresive și de descoperiri pasionante.

195:5.11 (2076.2) În confuzia asupra originii omului, să nu pierdeți din vedere destinul său etern. Nu uitați că Iisus îi iubea chiar și pe copilași, și că el a arătat, cu claritate și pentru totdeauna, marea valoare a personalității omenești.

195:5.12 (2076.3) Observând lumea, aduceți-vă aminte că lucrările sumbre ale răului pe care îl vedeți se arată pe un fundal clar al binelui ultim. Voi nu vedeți pur și simplu binele sub forma lucrările albe arătându-se pe un fundal negru al răului.

195:5.13 (2076.4) Când sunt atâtea adevăruri bune de făcut publice și de proclamat, de ce ar trebui ei, oamenii, să acorde atâta atenție răului din lume pur și simplu pentru că răul apare ca un fapt? Frumoasele valori spirituale ale adevărului sunt mai agreabile și mai exaltante decât fenomenul răului.

195:5.14 (2076.5) În religie, Iisus a recomandat și a urmat metoda experienței, tot așa cum știința modernă urmează tehnica experimentală. Noi îl găsim pe Dumnezeu după indicațiile clarviziunii spirituale, dar noi ne însușim această clarviziune a sufletului prin dragostea de frumos, prin urmarea adevărului, prin loialitatea față de datorie și prin adorarea divinei bunătăți. Dar, dintre toate aceste valori, iubirea este adevărata călăuză către clarviziunea reală.

6. Materialismul

195:6.1 (2076.6) Savanții, fără să vrea asta, au împins omenirea într-o panică materialistă. Ei au declanșat o îmbulzeală necugetată la banca morală a vremurilor, dar această bancă a experienței omenești dispune de vaste resurse spirituale și poate face față cererilor care sunt prezentate. Numai cei necugetați se îngrozesc din pricina activelor spirituale ale rasei umane. Când panica materialist-laică va fi trecut, religia lui Iisus nu va da faliment. Banca spirituală a împărăției cerurilor va face plățile de credință, de speranță și de siguranță morală tuturor acelor care vor fi recurs la ea „în numele Său”.

195:6.2 (2076.7) Oricare ar fi conflictul aparent dintre materialism și învățăturile lui Iisus, voi puteți fii încredințați că doctrina Învățătorului va triumfa pe deplin în cursul epocilor viitoare. În realitate, nu se poate produce nici o controversă între adevărata religie și știință, căci prima nu se ocupă în nici un fel de lucrurile materiale. Religia practică pur și simplu vizavi de știință o neutralitate binevoitoare, în timp ce ea se interesează în cel mai înalt grad de *omul de știință*.

195:6.3 (2076.8) Urmărirea simplei cunoașteri, când ea nu este însoțită nici de interpretarea de către înțelepciune, nici de clarviziunea spirituală datorată experienței religioase, duce în cele din urmă la pesimism și la deznădejdea omenească. O cunoaștere limitată este într-adevăr descumpănitoare.

195:6.4 (2076.9) La vremea prezentei scrieri, cele mai rele momente ale epocii materialiste sunt trecute; zorile unei mai bune înțelegeri încep deja să se arate. Marii gânditori, cei care, în lumea științifică, dispun

de o minte superioară, au încetat de a mai avea o filozofie în întregime materialistă, dar oamenii de rând înclină întotdeauna în această direcție ca urmare a învățăturilor anterioare. Totuși, această epocă de realism fizic nu este decât un episod trecător în viața omului pe pământ. Știința modernă a lăsat intactă adevărata religie: învățăturile lui Iisus traduse în viață celor care cred în el. Orice înfăptuire a științei a constatat în distrugerea iluziilor infantile ale falselor interpretări ale vieții.

195:6.5 (2077.1) În ceea ce privește viața omului pe pământ, știința este o experiență cantitativă, iar religia o experiență calitativă. Știința se ocupă de fenomene; religia de origini, de valori și de țeluri. A se întemeia pe niște *cauze* pentru a explica fenomenele fizice, este a-și mărturisi ignoranța față de cele ultime, ceea ce nu poate în ultimă instanță decât să îl aducă pe savant la marea cauză primă - Tatăl Universal din Paradis.

195:6.6 (2077.2) Trecerea violentă de la o epocă de miracole la o epocă de mașini se dovedește ceva întru totul derutant pentru om. Faptul că falsele filozofii mecaniste vădesc ingeniozitate și îndemânare dezminț pretenția lor de a fi exclusiv mecaniciste. Agerimea fatalistă a minții unui materialist contrazice mereu afirmațiile sale cum că universul este un fenomen energetic orb și fără rost.

195:6.7 (2077.3) Naturalismul mecanist al anumitor oameni așa-zis instruiți și laicitatea lipsită de considerație a omului de pe stradă se ocupă ambele exclusiv de *lucruri*; ele sunt golite de orice adevărată valoare, sancțiune sau satisfacție, și sunt totodată lipsite de credință, de speranță și de încredințările eterne. Una dintre marile dificultăți

ale vieții moderne este că omul se crede prea ocupat pentru a găsi timpul necesar meditației spirituale și devoțiunii religioase.

195:6.8 (2077.4) Materialismul reduce omul la starea de automat fără suflet, și face pur și simplu din el un simbol aritmetic plasat fără putere în formula matematică a unui univers mecanist și insensibil. Însă de unde vine atunci acest imens univers de matematici fără Învățătorul Matematician? Știința poate să facă dizertații asupra conservării materiei, dar religia validează conservarea sufletelor umane - ea se leagă de experiența lor cu realitățile spirituale și cu valorile eterne.

195:6.9 (2077.5) Sociologul materialist contemporan observă o comunitate, face un raport pe baza observațiilor și lasă oamenii așa cum i-a găsit. Cu o mie nouă sute de ani în urmă, galileenii neinstruiți l-au văzut pe Iisus dându-și viața ca pe o contribuție spirituală la experiența interioară a omului și apoi au ieșit din Galileea și s-au apucat să întoarcă Imperiul Roman cu susul în jos.

195:6.10 (2077.6) Dar conducătorii religioși comit o mare eroare când încearcă să-l cheme pe om la bătălia spirituală pe sunetul trompetei Evului Mediu. Religia trebuie să se întemeieze pe dictoane noi și moderne. Nici democrația, nici vreun alt panaceu politic nu vor înlocui progresul spiritual. Falsele religii pot prezenta o evadare în afara realității, dar, în evanghelia sa, Iisus a prezentat omului muritor adevărata intrare într-o realitate veșnică de progresare spirituală.

195:6.11 (2077.7) A zice că mintea „s-a ridicat” din materie nu explică nimic. Dacă universul ar fi fost doar un mecanism și dacă mintea ar

fi fost nedespărțită de materie, noi n-am fi avut niciodată două interpretări diferite ale aceluiași fenomen observat. Conceptele de adevăr, de frumusețe și de bunătate nu sunt inerente nici fizicii, nici chimiei. O mașină nu poate *cunoaște*, și cu atât mai mult să cunoască adevărul, să aibă sete de dreptate și să caute bunătatea. Știința poate să fie fizică dar mintea savantului care discerne adevărul este instantaneu supramaterială. Materia nu cunoaște adevărul; ea nu poate nici să iubească milostenia ori să-i placă realitățile spirituale. Convingerile morale întemeiate pe iluminarea spirituală și înrădăcinate în experiența omenească sunt tot atât de reale și de certe cât și deducțiile matematice bazate pe observațiile fizice, dar ele se situează pe un nivel diferit și mai elevat.

195:6.12 (2077.8) Dacă oamenii n-ar fi decât niște mașini, ei ar reacționa mai mult sau mai puțin uniform la un univers material.

Individualitatea nu ar fi existat, iar personalitatea cu atât mai puțin.

195:6.13 (2077.9) Faptul mecanismului absolut al Paradisului în centrul universului universurilor în prezența voinței fără rezerve a celei de-a Doua Surse Centru face cert pentru totdeauna adevărul că nu cauzele dominante constituie legea exclusivă a cosmosului.

195:6.14 (2077.10) Materialismul există, dar nu este exclusiv. Mecanismul există, dar nu fără rezervă. Determinismul există, dar nu numai el.

195:6.15 (2078.1) Universul finit al materiei ar fi devenit în cele din urmă uniform și determinist dacă n-ar fi avut prezența conjugată a minții și a spiritului. Influența minții cosmice injectează constant spontaneitate, chiar și în lumile materiale.

195:6.16 (2078.2) În tot domeniul existenței , libertatea sau inițiativa este direct proporțională cu gradul de influență spirituală și de control al minții cosmice, ca să zicem așa, în experiența omenească, în gradul în care se transformă efectiv „la voia Tatălui”. Deci, odată ce ați plecat în căutarea lui Dumnezeu, aceasta este dovada concludentă că Dumnezeu v-a găsit deja.

195:6.17 (2078.3) Urmărirea sinceră a bunătății, a frumuseții și a adevărului conduce la Dumnezeu. Orice descoperire științifică demonstrează existența simultană a libertății și a constanței în univers. Inventatorul ar fi liber să facă descoperirea sa. Lucrul descoperit este real și aparent constant, căci altfel n-ar fi putut fi cunoscut ca *lucru*.

7. Vulnerabilitatea materialismului

195:7.1 (2078.4) Ce nesăbuință este pentru mintea materială să permită niște teorii atât de vulnerabile ca cele ale unui univers mecanist să le priveze de imensele resurse spirituale ale experienței personale a adevăratei religii. Faptele nu vin niciodată în contradicție cu veritabila credință spirituală; teoriile pot să fie. Știința ar face mai bine să se consacre distrugerii superstiției mai degrabă decât încercării de a ruina încrederea religioasă: credința omenească în realitățile spirituale și în valorile divine.

195:7.2 (2078.5) Știința ar trebui să facă pe plan material pentru om ceea ce face religia pe plan spiritual pentru el: să-i estindă orizontul vieții

și să-i mărească personalitatea. Adevărata știință nu poate avea o ceartă durabilă cu adevărata religie. „Metoda științifică” este doar un etalon intelectual pentru măsurarea aventurilor materiale și a înfăptuirilor fizice. Însă, fiind materială și în întregime intelectuală, această metodă nu servește absolut deloc în evaluarea realităților spirituale și a experiențelor religioase.

195:7.3 (2078.6) Inconsecvența mecanicismului modern este următoarea: dacă universul nostru n-ar fi decât material, iar omul doar o mașină, acest om ar fi în întregime incapabil de a se recunoaște ca mașină; tot așa, un asemenea om mașină ar fi în întregime incompatibil cu faptul că un univers material există. În consternarea ei și în deznădejdea ei materialistă, știința modernă n-a reușit să recunoască faptul că mintea savantului este locuită de spirit, or, clarviziunea spirituală a aceluiași savant este aceea care formulează aceste *concepte* eronate și contradictorii în sinea unui univers materialist.

195:7.4 (2078.7) Valorile paradisiace de eternitate și de infinitate, de adevăr, de frumusețe și de bunătate sunt ascunse în faptele fenomenelor universului de timp și spațiu. Însă pentru a sesiza și a discerne aceste valori spirituale unui muritor născut din spirit îi trebuie ochiul credinței.

195:7.5 (2078.8) Realitățile și valorile de progres spiritual nu sunt o „proiecție psihologică” - o simplă visare trează și proslăvită a minții materiale. Aceste lucruri sunt previziunile materiale ale Ajustorului interior, spiritul Dumnezeuului viu din mintea omului. Nu lăsați ca cele câteva noțiuni pe care le aveți despre descoperirile slab întrevăzute ale „relativității” să vă tulbure conceptele voastre asupra

eternității și a infinității lui Dumnezeu. Și, de fiecare dată când sunteți presați de necesitatea de *exprimarea de sine*, nu comiteți greșeala de a omite *exprimarea Ajustorului*, manifestarea sinelui vostru real și mai bun.

195:7.6 (2079.1) Dacă acest univers ar fi doar material, omul material n-ar fi niciodată capabil de a ajunge la conceptul caracterului mecanicist asupra unei existențe exclusiv materiale. Acest *concept mecanicist* asupra universului este în el însuși un fenomen nematerial al minții, și orice minte este de origine nematerială, independent de faptul că poate să pară ca fiind complet condiționată material și controlată mecanic.

195:7.7 (2079.2) Mecanismul mental parțial evoluat al omului muritor este destul de puțin înzestrat cu înțelepciune și cu logică. Vanitatea omului depășește adesea rațiunea sa și scapă logicii sale. Pesimismul materialist cel mai pesimist este, în sine și prin sine, o dovadă suficientă că universul pesimist nu este în întregime material. Optimismul și pesimismul sunt ambele reacții conceptuale într-o minte conștientă de *valori*, precum și de *fapte*.

195:7.8 (2079.3) Dacă universul ar fi în întregime conform concepției materialiştilor, atunci omul, ca mașină umană, ar fi privat de orice recunoaștere conștientă a acestui fapt. Fără conștiința conceptului de *valori* din mintea născută din spirit, omul n-ar putea cu nici un chip recunoaște faptul materialismului universal și nici fenomenele mașinale de funcționare ale universului. O mașină nu poate fi conștientă nici de natura nici de valoarea unei alte mașini.

195:7.9 (2079.4) O filozofie mecanicistă a vieții și a universului n-ar putea fi științifică, deoarece știința nu recunoaște și nu se ocupă de cât de obiecte materiale și de fapte. Filozofia este inevitabil supraștiințifică. Omul este un fapt material al naturii, dar *viața* sa este un fenomen care transcende nivelele materiale, în sensul că ea vădește atributele controlatoare ale minții și calitățile creative ale spiritului.

195:7.10 (2079.5) Efortul sincer al omului de a deveni mecanicist reprezintă fenomenul tragic al inutilității lui încercări de a se sinucide în chip intelectual și moral. Dar n-o poate face.

195:7.11 (2079.6) Dacă universul ar fi numai material și omul numai o mașină, atunci n-ar mai nici o știință care să-i îmboldească pe savanți să postuleze mecanicizarea universului. Mașinile nu pot nici să se măsoare, nici să se clasifice, nici să se evalueze pe ele însele. Această lucrare științifică n-ar putea fi executată decât de către o entitate având statut supramașinal.

195:7.12 (2079.7) Dacă realitatea universului nu este decât o imensă mecanică, atunci trebuie ca omul să fie exterior universului și separat de el pentru a recunoaște acest *fapt* și pentru a deveni conștient de *perspicacitatea* acestei *evaluări*.

195:7.13 (2079.8) Dacă omul nu este decât o mașină, prin ce tehnică ajunge el să *creadă* sau să pretindă că *știe* că el este numai o mașină? Experiența de a se evalua conștient pe sine însuși nu este niciodată atributul unei simple mașini. Un mecanicist înzestrat și conștient de sine constituie cel mai bun răspuns posibil dat mecanismului. Dacă materialismul ar fi un fapt, el n-ar putea exista ca mecanicist

conștient de sine. Este tot atât de adevărat că trebuie ca mai întâi să fii o persoană morală înainte de a putea comite fapte imorale.

195:7.14 (2079.9) Singura pretenție a materialismului implică o conștiință supramaterială a minții care își îngăduie să afirme această dogmă. Un mecanism se poate deteriora, dar nu poate niciodată progresa. Mașinile nu pot nici să gândească, nici să creeze, nici să viseze, nici să năzuiască la vreun lucru, nici să idealizeze, nici să aibă foame de adevăr sau sete de dreptate. Ele nu-și motivează viața prin pasiunea de a servi pe alte mașini și de a alege, în scopul progresului etern sarcina sublimă de a-l găsi pe Dumnezeu și de a se strădui să i se aseme. Mașinile nu sunt niciodată intelectuale, emotive, estetice, etice, morale sau spirituale.

195:7.15 (2079.10) Arta dovedește că omul nu este o mașină, dar nu dovedește că el este spiritualmente nemuritor. Arta este morontia muritorului, domeniul intermediar dintre omul materie și omul spirit. Poezia este un efort de a scăpa de realitățile materiale și de a te apropia de valorile spirituale.

195:7.16 (2080.1) Într-o civilizație înaltă, arta umanizează știința, și la rândul ei ea este spiritualizată de adevărata religie - clarvederea valorilor spirituale și eterne. Arta reprezintă evaluarea umană a realității în spațiu-timp. Religia este îmbrățișarea divină a valorilor cosmice și implică o înaintare eternă în ascensiunea spirituală și în expansiunea spirituală. Arta temporală nu este primejdioasă decât dacă devine oarbă la etaloanele spirituale ale arhetipurilor divine pe care eternitatea le reflectă ca pe umbrele realității de timp. Arta veritabilă este mânguirea eficientă a lucrurilor materiale ale vieții;

religia este transformarea înnobilatoare a faptelor materiale ale vieții și nu conține niciodată din evaluarea artei din punctul de vedere spiritual.

195:7.17 (2080.2) Cât este de stupid să presupui că un automat ar putea concepe o filozofie a automatismului, și cât e de ridicol să gândească că ar putea avea pretenția de a forma un astfel de concept asupra semenilor lui automate!

195:7.18 (2080.3) Orice interpretare științifică a universului material este fără valoare, dacă ea nu comportă cuvenita recunoaștere a *savantului*. Nici o apreciere de artă nu este autentică dacă ea nu recunoaște *artistul*. Nici o evaluare a moralei nu este valabilă decât dacă include *moralistul*. Nici o cunoaștere de filozofie nu este edificatoare dacă ea ignoră *filozoful*. Cât despre religie, ea nu poate exista fără experiența reală a *persoanei religioase* care, în însăși această experiență și prin intermediul ei, caută să-l găsească pe Dumnezeu și să îl cunoască. Tot așa, universul universurilor este privat de semnificație în afara lui EU SUNT, a Dumnezeului infinit care l-a creat și l-a administrat neîncetat.

195:7.19 (2080.4) Mecaniciștii - umaniștii - au tendința de a se lăsa purtați de curenții materiali. Idealiștii și spiritualiștii *îndrăznesc* să-și folosească forțele cu inteligență și cu vigoare pentru a modifica, cursul, în aparență pur material, al circuitelor de energie.

195:7.20 (2080.5) Știința trăiește prin matematica minții. Muzica exprimă cadența emoțiilor. Religia este ritmul spiritual al sufletului în

armonie spațio-temporală cu melodia măsurilor superioare și eterne ale Infinității. Experiența religioasă este ceva cu adevărat supramatematic în viața umană.

195:7.21 (2080.6) În limbaj, alfabetul reprezintă mecanismul materialismului, în vreme ce cuvintele care exprimă semnificația a mii de gânduri, de mari idei și de nobile idealuri - de ură și de iubire, de lașitate și de curaj - reprezintă dobândirile minții acționând în limitele legii atât materiale cât și spirituale; Aceste înfăptuiri ale minții fiind dirijate prin afirmarea voinței personalității și limitate de daturile inerente situației.

195:7.22 (2080.7) Universul nu seamănă cu legile, cu mecanismele și cu constantele pe care le descoperă savanții, și pe care ei sfârșesc prin a le considera drept știință. El seamănă mai degrabă cu *savantul* curios, gândind, alegând, creând, combinând și discriminând, care observă astfel fenomenele din univers și clasifică faptele matematice inerente fazelor mașinale ale aspectului material al creației. Universul. Universul nu seamănă nici cu efectul artistic, ci mai degrabă cu *artistul* care lucrează, visează, își înalță gândurile, progresează și caută să transcendă lumea lucrurilor materiale într-un efort de a atinge un scop spiritual.

195:7.23 (2080.8) Savantul, nu știința, este cel care percepe realitatea unui univers de energie și de materie în evoluție și în progres. Artistul, nu arta, demonstrează existența lumii morontiale tranzitorii interpușe între existența materială și libertatea spirituală. Persoana religioasă, nu religia, este ceea ce dovedește existența realităților spiritului și a valorilor divine care urmează să fie întâlnite în progresul eternității.

8. Totalitarismul laic

195:8.1 (2081.1) Însă, chiar și după ce materialismul și mașinismul vor fi fost mai mult sau mai puțin învinse, influența devastatoare a laicismului secolului al douăzecilea va pângări încă experiența spirituală a milioane de suflete nevinovate.

195:8.2 (2081.2) Laicismul, sau secularismul modern, au fost nutrite de două influențe mondiale. Părintele laicismului a fost îngustat de gândirea și de atitudinea nelegiuită a ceea ce se cheamă știința secolului al nouăsprezecelea și a celui de-al douăzecilea - știința ateistă.

195:8.3 (2081.3) Mama laicismului modern a fost Biserica creștină totalitară a Evului Mediu. Laicismul a debutat ca un protest contra dominației aproape complete a civilizației occidentale de către Biserica Creștină transformată în instituție. În epoca prezentei revelații, climatul intelectual și filozofic predominant atât în viața europeană, cât și în viața americană este net laic - umanist. În cursul ultimelor trei secole, gândirea occidentală a fost progresiv laicizată. Religia a devenit din ce în ce mai mult o influență nominală, și în mare măsură un exercițiu ritual. În majoritate, cei care se mărturisesc creștini în civilizația occidentală sunt de fapt, fără a-și da seama de asta, laici.

195:8.4 (2081.4) E nevoie de o mare putere, o puternică influență, pentru a elibera cugetul și viața popoarelor occidentale de sub strânsoarea secătuitoare a unei dominații eclesiastice totalitare. Laicismul a

sfărâmat efectiv lanțurile controlului Bisericii, și el amenință acum la rândul său cu stabilirea unui nou tip de dominație atee asupra inimii și a minții omului modern. Statul politic tiranic și dictatorial este urmașul direct al materialismului științific și al laicismului filozofic. Abia de l-a eliberat laicitatea pe om de dominația Bisericii, că îl și vinde ca sclav servil Statului totalitar. Laicismul nu eliberează omul de servitutea ecleziastică decât pentru a-l trăda lăsându-l pradă sclaviei politice și economice.

195:8.5 (2081.5) Materialismul îl renegă pe Dumnezeu; laicismul se mărginește la a-l ignora; cel puțin aceasta a fost atitudinea lui primitivă. Mai recent, laicismul a luat o atitudine mai militantă, pretinzând să ia locul religie de servitute totalitară căreia îi opusese rezistență odinioară. Laicismul secolului al douăzecilea are tendința de a afirma că omul nu are nevoie de Dumnezeu. Dar atenție! Această filozofie atee a societății umane nu va conduce decât la necazuri, la învrăjbiri, la nefericire, la război și la dezastre de scară mondială.

195:8.6 (2081.6) Laicismul nu poate niciodată aduce pacea omenirii. Nimic nu-l poate înlocui pe Dumnezeu în societatea umană. Dar băgați bine de seamă! Nu vă grăbiți să abandonați foloasele revoltei laice care v-a despovărat de totalitarismul ecleziastic. Civilizația occidentală se bucură astăzi de multe libertăți și satisfacții care provin din revolta laică. Marea greșală a laicismului a fost următoarea: revoltându-se contra controlului aproape total al vieții de către autoritatea religioasă, și după ce s-a eliberat de această

tiranie ecleziastică, laicii și-au continuat activitatea instituind o revoltă contra lui Dumnezeu însuși, uneori tacit, alteori deschis.

195:8.7 (2081.7) Revoltei laice datorată voi uluitoarea creativitate a industriei americane și a progresului material fără precedent al civilizație occidentale. Și, pentru că revolta laică a mers prea departe, ea a pierdut din vedere pe Dumnezeu și *adevărata* religie, a urmat de aici o recoltă neașteptată de războaie mondiale și de instabilitate internațională.

195:8.8 (2081.8) Nu este necesar să se sacrifice credința în Dumnezeu pentru a te bucura de binefacerile revoltei laice moderne: toleranță, serviciu social, guvernare democratică și libertăți civile. Nu este neapărat nevoie ca laicii să se opună adevăratei religii pentru a promova știința și pentru a face să progreseze educația.

195:8.9 (2082.1) Dar laicismul nu este singurul autor al dobândirilor recente în desfășurarea vieții. Înapoia dobândirilor celui de-al douăzecilea secol, nu sunt numai știința și laicismul, ci și acțiunea spirituală a vieții și a învățăturilor lui Iisus din Nazaret care nu sunt nici recunoscute nici luate în considerare.

195:8.10 (2082.2) Fără Dumnezeu, fără religie, laicismul științific nu va putea niciodată să coordoneze forțele sau să armonizeze divergențele și rivalitățile de interese, de rase și de naționalisme. În ciuda înfăptuirilor sale materialiste incomparabile, această societate omenească laicizată se dezintegrează încetul cu încetul. Principala forță de coeziune care rezistă acestei dezintegrări de antagonisme este naționalismul. Or, naționalismul este principalul obstacol în calea păcii mondiale.

195:8.11 (2082.3) Slăbiciunea inerentă laicismului vine din aceea că el respinge morala și religia în favoarea politicii și a puterii. Este de-a dreptul imposibil să se stabilească fraternitatea oamenilor ignorând sau renegând paternitatea lui Dumnezeu.

195:8.12 (2082.4) Optimizarea laică în materie socială și politică este o iluzie. Fără Dumnezeu, nici eliberarea și libertatea, nici bunurile și bogățiile nu vor aduce pacea.

195:8.13 (2082.5) Laicizarea completă a științei, a educației, a industriei și a societății nu poate duce decât la dezastru. În cursul primei treimi a secolului al douăzecilea, urantienii au omorât mai mulți oameni decât în decursul primelor nouăsprezece secole ale epocii creștine. Și acesta nu-i decât începutul înfiorătoarei recolte a materialismului și a laicismului; distrugeri și mai grozave au să vină.

9. Problema Creștinismului

195:9.1 (2082.6) Nu neglijați valoarea moștenirii voastre spirituale, fluviul adevărului ce curge străbătând secolele, nici chiar în epoca sterilă a unei epoci materialiste și laice. În toate neprețuitele voastre eforturi de a vă lepăda de crezurile superstițioase ale vremurilor trecute, asigurați-vă că păstrați ferm adevărul veșnic. Dar aveți răbdare! Când prezența revoltei contra superstiției va fi luat sfârșit, adevărurile evangheliei lui Iisus vor persista glorios pentru iluminarea unei căi mai noi și mai bune.

195:9.2 (2082.7) Însă creștinismul păgânizat și socializat are nevoie de un nou contact cu învățăturile fără compromis ale lui Iisus; el zace în lipsa unei viziuni noi a vieții Învățătorului pe pământ. O revelație nouă și mai completă a religiei lui Iisus este menită să triumfe asupra unui imperiu de laicism imperialist și să inverseze un curent mondial de naturalism mecanist. Urantia freamătă acum chiar la marginea uneia dintre epocile ei cele mai uimitoare și mai pasionante de reajustare socială, de stimulare morală și de iluminare spirituală.

195:9.3 (2082.8) Chiar și foarte mult modificate, învățăturile lui Iisus au supraviețuit cultelor de mistere din epoca lor natală, ignoranței și superstițiilor din vremurile de întuneric; și, chiar și în acest moment, ele triumfă puțin câte puțin asupra materialismului, a mașinismului și a laicismului celui de-al douăzecilea secol. Și asemenea epoci de mari încercări și de înfrângeri amenințătoare sunt întotdeauna perioade de mare revelație.

195:9.4 (2082.9) Religia are nevoie de noi conducători, de oameni și de femei spirituali care vor îndrăzni să se bizuiască numai pe Iisus și pe incomparabilele lui învățături. Dacă creștinismul continuă să-și negligeze misiunea lui spirituală continuând să se ocupe de problemele sociale și materiale, va trebui ca renașterea spirituală să aștepte venirea acestor noi învățători ai religiei lui Iisus care se vor consacra exclusiv regenerării spirituale a oamenilor. Atunci, aceste suflete născute din spirit vor da rapid îndrumările și inspirația necesare reorganizării sociale, morale, economice și politice ale lumii.

195:9.5 (2083.1) Epoca modernă va refuza să accepte o religie incompatibilă cu faptele și care nu se armonizează cu concepțiile ei cele mai elevate despre adevăr, frumusețe și bunătate. A venit timpul să se redescopere adevăratele temelii originale ale creștinismului astăzi denaturat și plin de compromis.

195:9.6 (2083.2) Omul primitiv va trăi o viață de înrobire superstițioasă sub jugul fricii religioase. Omul civilizat modern se teme să nu cadă sub dominația unor puternice convingeri religioase. Omul chibzuit s-a temut întotdeauna să nu fie *legat* de o religie. Când vreo religie puternică și activă amenință să domine, el încearcă invariabil să raționeze, să facă din asta o tradiție și să o transforme într-o instituție, în speranța de a o putea astfel controla. Prin acest proces chiar și o religie revelată devine o credință stabilită și dominată de oameni. Bărbații și femeile moderni și inteligenți fug de religia lui Iisus de teama de ceea ce *le*- ar putea face - și de ceea ce ar face ea din *ei*. Și toate aceste temeri sunt bine întemeiate. Într-adevăr, religia lui Iisus domină și transformă pe credincioșii ei, cerând ca omul să-și dedice viața cercetării cunoașterii voii Tatălui care este în ceruri și cere ca energiile vieții să fie afectate serviciului dezinteresat al fraternității oamenilor.

195:9.7 (2083.3) E cât se poate de simplu, bărbații și femeile egoiști nu vor să plătească prețul acesta, nici chiar în schimbul celei mai mari comori spirituale care le-a fost oferită vreodată muritorilor. Trebuie așteptat ca omul să fie suficient de deziluzionat de tristele decepții care însoțesc urmărirea insensibilă și amăgitoare a egoismului, și care a descoperit sterilitatea religiei formaliste. Doar atunci va fi el

dispus să se întoarcă din toată inima către evanghelia împărăției, religia lui Iisus din Nazaret.

195:9.8 (2083.4) Lumea are nevoie de o religie de prima mână. Chiar și creștinismul - cea mai bună religie a celui de-al douăzecilea secol - nu este doar o religie *despre* Iisus, ci și o religie pe care oamenii o experimentează la mână a doua. Ei preiau religia lor în întregime așa cum le este transmisă de conducătorii lor religioși recunoscuți. Ce deșteptare ar experimenta lumea numai dacă l-ar putea vedea pe Iisus așa cum a trăit el realmente pe pământ și dacă ar cunoaște la prima mână învățăturile dătătoare de viață! Cuvintele care descriu lucruri frumoase nu pot stârni pasiuni tot atât de mult cât vederea acestor lucruri; cuvintele unui crez nu mai pot să însuflețească inimile oamenilor ca și experiența cunoașterii prezenței lui Dumnezeu. Totuși, credința atentă va păstra întotdeauna deschisă poarta speranței sufletului omenesc pentru a lăsa să intre veșnicile realitățile spirituale ale valorilor divine din lumile de dincolo.

195:9.9 (2083.5) Creștinismul a îndrăznit să-și înjosească idealurile în fața sfidării lansate de lăcomia omenească, nebunia războirilor și pofta de putere. Dar religia lui Iisus subzistă ca convocarea spirituală imaculată și transcendentă ea cheamă ceea ce este mai bun în om pentru a se ridica deasupra tuturor moștenirilor evoluției animale, și pentru a atinge prin grație înălțimile morale ale veritabilului destin uman.

195:9.10 (2083.6) Creștinismul este amenințat de moartea lentă prin formalism, prin excesul de organizare, prin intelectualism și prin alte tendințe nespirituale. Biserica creștină modernă nu este o

fraternitate de credincioși dinamici ca aceea pe care Iisus o însărcinase să efectueze transformarea spirituală continuă a generațiilor succesive ale omenirii.

195:9.11 (2083.7) Ceea ce se cheamă creștinism a devenit atât o mișcare socială și culturală cât și o credință și o practică religioasă. Curentul creștinismului modern deseacă un mare număr de antice mlaștini păgâne și multe mocirle de barbarism. Multe vechi bazine spirituale se scurg în curentul cultural de astăzi în vreme ce cursurile de apă ce vin din înaltele platouri ale Galileii, care se presupun a fi sursa sa exclusivă.

10. Viitorul

195:10.1 (2084.1) În adevăr, creștinismul a făcut un mare serviciu acestei omeniri, dar acum, lucrul de care lumea are cea mai mare nevoie este Iisus. Lumea are nevoie să-l vadă pe Iisus trăind din nou pe pământ în experiența muritorilor născuți din spirit care îl revelează efectiv pe Maestru tuturor oamenilor. Este inutil a se vorbi despre o renaștere a creștinismului primitiv; trebuie să înaintezi de acolo de unde te afli. Cultura modernă trebuie botezată spiritual cu o nouă revelație a vieții lui Iisus și iluminată de o nouă pricepere a evangheliei mântuirii eterne propovăduite de el. Și, când Iisus va fi înălțat astfel, el va atrage toți oamenii la el. Ucenicii lui Iisus ar trebui să fie mai mult decât cuceritori pentru lume, ar trebui să fie izvoare clocotitoare de inspirație și de viață însuflețitoare. Religia nu este

decât un umanism exaltat până într-acolo încât să fie făcut divin prin descoperirea realității prezenței lui Dumnezeu în experiența personală.

195:10.2 (2084.2) Frumusețea și sublimul vieții lui Iisus pe pământ, umanitatea și divinitatea lui, simplitatea lui și caracterul lui unic prezintă o imagine atât de frapantă și atât de atrăgătoare a salvării omului și a revelației lui Dumnezeu, încât teologii și filozofii din toate epocile ar trebui să fie eficient împiedicați de a formula crezuri și de a crea sisteme teologice de servitute spirituală pornind de la această revărsare transcendentă a lui Dumnezeu sub forma omului. În Iisus, universul produce un om muritor în care spiritul iubirii a învins neajunsurile materiale ale timpului și a triumfat asupra faptului originii sale psihice.

195:10.3 (2084.3) Amintiți-vă mereu că Dumnezeu și omul au nevoie unul de celălalt. Ei își sunt reciproc necesari pentru împlinirea finală și completă a experienței personalității eterne în destinul divin al finalității universului.

195:10.4 (2084.4) ”Împărăția lui Dumnezeu este în voi.” Aceasta este probabil cea mai mare proclamare pe care a făcut-o Iisus vreodată, după declarația că Tatăl său este un spirit viu și iubitor.

195:10.5 (2084.5) Pentru a câștiga sufletele de partea Învățătorului, nu prima leghe parcursă prin obligație, prin datorie sau prin convenție este ceea ce va transforma omul și lumea sa, ci mai degrabă a doua leghe de slujire liberă și de devotament iubitor de libertate; ea denotă că ucenicul a întins mâna în maniera lui Iisus pentru a-l prinde pe

fratele său și a-l aduce, sub guvernare spirituală, către țelul superior și divin al existenței de muritor. Chiar și astăzi, creștinismul parcurge de bună voie *prima* leghe, dar omenirea zace ori merge poticnindu-se în tenebrele morale, pentru că sunt prea puțini ucenicii autentic pregătiți să parcurgă a *doua* leghe - prea puțini partizani mărturisiți ai lui Iisus care trăiesc și iubesc realmente așa cum i-a învățat el pe ucenici să trăiască, să iubească și să servească.

195:10.6 (2084.6) Chemarea la aventura constând în construirea unei societăți umane noi și transformate, prin renașterea spirituală a fraternității împărăției lui Iisus, ar trebui să-i pasioneze pe toți cei care cred în el și să le insuflă sentimente mai vii pe care oamenii nu le-au mai simțit niciodată din vremea în care, pe pământ, ei parcurgeau țările ca tovarăși ai lui întru carne.

195:10.7 (2084.7) Nici un sistem social sau regim politic negând realitatea lui Dumnezeu nu poate contribui într-un chip constructiv și durabil la avansarea civilizației umane. Dar creștinismul, așa cum este astăzi subdivizat și laicizat, prezintă cel mai mare dintre toate obstacolele în calea progresului umanității; aceasta este adevărat mai ales în ceea ce privește Orientul.

195:10.8 (2084.8) Dominația ecleziastică este în mod imediat și veșnic incompatibilă cu această credință vie, cu acest spirit crescând și cu această experiență de prima mână a camarazilor lui Iisus în credință și în frăția oamenilor în societatea spirituală a împărăției cerurilor. Dorința laudabilă de a păstra tradiția înfăptuirilor trecute conduce adesea la apărarea sistemelor de adorare perimate. Dorința bine

intenționată de a întreține vechile sisteme de gândire împiedică mult asigurarea unor metode și mijloace noi și potrivite menite să satisfacă aprinsele dorințe spirituale ale minții în dezvoltare și în progres ale omului modern. Tot astfel, Bisericele creștine din cel de-al douăzecilea secol se ridică ca niște obstacole imense, dar într-un chip cu totul inconștient, înaintea progresului imediat al adevăratei evanghelii - învățăturile lui Iisus din Nazaret.

195:10.9 (2085.1) Multe persoane serioase, care ar fi fericite să-și ofere fidelitatea Christosului evangheliei, găsesc foarte dificil să susțină cu entuziasm o Biserică care ține atât de puțin seama de spiritul vieții ei și de învățăturile ei, și de care li se spusese eronat că fusese întemeiată de către el. Iisus nu este întemeietorul Bisericii creștine, ci, în toate felurile compatibile cu firea sa, el *a întreținut*- o ca fiind cea mai bună purtătoare de cuvânt existentă a lucrării vieții lui pe pământ.

195:10.10 (2085.2) Dacă Biserica creștină ar îndrăzni măcar să adopte programul Învățătorului, mii de tineri, aparent indiferenți, s-ar grăbi să se înroleze într-o asemenea întreprindere spirituală și n-ar ezita să meargă până la capăt în această aventură.

195:10.11 (2085.3) Creștinismul este serios confruntat cu condamnarea încorporată într-unul din propriile lui sloganuri: „o casă divizată în ea înseși nu poate subzista.” Lumea necreștină nu va accepta să capituleze împotriva unui creștinism divizat în secte. Iisus cel viu reprezintă singura speranță posibilă de unificare a creștinismului. Adevărata Biserică - fraternitatea lui Iisus - este invizibilă, spirituală și caracterizată prin *unitate*, dar nu în mod necesar prin

uniformitate. Uniformitatea este marca distinctivă a lumii fizice de natură mecanicistă. Unitatea spirituală este rodul uniunii prin credință cu Iisusul viu. Biserica vizibilă ar trebui să refuze a mai continua să stânjenească progresul fraternității invizibile și spirituale a împărăției lui Dumnezeu. Această unitate este destinată să devină un *organism viu*, contrastând cu o organizație socială trecută la rangul de instituție. Organizațiile sociale pot foarte bine fi utilizate de către fraternitate, dar nu trebuie ca ele s-o înlocuiască.

195:10.12 (2085.4) Totuși, creștinismul, chiar și acesta al secolului al douăzecilea, nu trebuie să fie disprețuit. El este produsul geniului moral conjugat al oamenilor cunoscători de Dumnezeu, venind din multiple rase și din numeroase epoci; el a fost cu adevărat una dintre cele mai mari puteri benefice de pe pământ. De aceea, nimeni n-ar trebui să-l trateze cu ușurință, în pofida defectelor lui inerente și dobândite. Creștinismul găsește încă calea de a acționa prin puternice emoții morale asupra minții oamenilor chibzuiți.

195:10.13 (2085.5) Însă, când Biserica se lansează în comerț și în politică, ea nu are nici o scuză; aceste alianțe nelegiuite sunt o flagrantă trădare a Învățătorului. Iar prietenilor sinceri ai adevărului le va lua mult timp să uite că această puternică Biserică instituțională a avut adesea îndrăzneala de înăbuși o credință nou născută și de a persecuta pe purtătorii adevărului care au avut neșansa de a se prezenta sub veștminte neortodoxe.

195:10.14 (2085.6) Este din nefericire prea adevărat că această Biserică n-ar fi supraviețuit dacă nu ar fi existat, în această lume, oameni care să prefere acest fel de adorare. Multe suflete spiritual indolente doresc

cu ardoare o religie veche și autoritară de rituri și de tradiții sacre. Evoluția umană și progresul spiritual nu prea sunt suficiente pentru a permite tuturor oamenilor să se dispenseze de o autoritate religioasă. Iar fraternitatea invizibilă a împărăției poate foarte bine să includă aceste grupuri familiale de clase sociale și de caractere variate, cu condiția ca membrii lor să fie dispuși să devină fii ai lui Dumnezeu, cu adevărat conduși de spirit. Însă, în această fraternitate a lui Iisus, nu este loc nici pentru rivalități sectare, nici pentru supărări de grup, nici pentru afirmări de superioritate morală și de infailibilitate spirituală.

195:10.15 (2086.1) Aceste diverse grupări de creștini pot servi la concilierea unor numeroase tipuri diferite de oameni dornici să creadă, printre diversele popoare ale civilizației occidentale, dar o asemenea diviziune a creștinătății prezintă o serioasă slăbiciune atunci când încearcă să aducă evanghelia lui Iisus printre orientali. Aceste popoare nu înțeleg încă că există o *religie a lui Iisus* separată și întrucâtva distinctă de creștinism, care a devenit din ce în ce mai mult o religie *despre Iisus*.

195:10.16 (2086.2) Marea speranță a Urantiei rezidă în posibilitatea unei noi revelații a lui Iisus, cu o prezentare nouă și lărgită a mesajului său salvator, care va uni spiritual, într-o slujire expresie a dragostei, numeroasele familii ale celor care se pretind astăzi fideli lui.

195:10.17 (2086.3) Chiar și educația clasică ar putea ajuta la această mare renaștere spirituală dacă ea ar voi să acorde mai multă atenție lucrării de învățare a tinerilor cum să se angajeze în proiectele vieții și în dezvoltarea caracterului. Scopul oricărei educații ar trebui să

constea în întreținerea și în urmărirea țelului suprem al vieții, dezvoltarea unei personalități pline de măreție și bine echilibrate. Există mare nevoie să se propovăduiască disciplina morală în locul atâtor satisfaceri egoiste. Pe o asemenea bază, religia își poate aduce contribuția stimulentului ei spiritual la lărgirea și la îmbogățirea vieții de muritori, chiar și până la siguranța și elevarea vieții eterne.

195:10.18 (2086.4) Creștinismul este o religie improvizată; trebuie deci ca ea să acționeze la o viteză mică; înfăptuirile spirituale la mare viteză trebuie să aștepte noua revelație și acceptarea mai generalizată a adevăratei religii a lui Iisus. Creștinismul este totuși o puternică religie, de vreme ce simpli ucenici ai unui tâmplar răstignit au lansat învățăturile care au cucerit imperiul roman în trei secole și și-au continuat acțiunea triumfând asupra barbarilor care au invadat Roma. Acest același creștinism a cucerit - absorbit și exaltat - tot curentul teologiei ebraice și al filozofiei grecești. Și apoi, când religia creștină a intrat în coma de peste o mie de ani ca urmare a unei doze excesive de mistere și de păgânism, ea s-a reînviat pe sine și a recucerit virtual toată lumea occidentală. Creștinismul conține suficiente învățături ale lui Iisus pentru a deveni nemuritor.

195:10.19 (2086.5) Măcar dacă ar reuși creștinismul să priceapă o parte mai mare din învățăturile, cu atât mai mult ar face pentru a ajuta omul modern să-și rezolve problemele noi și tot mai complexe.

195:10.20 (2086.6) Creștinismul suferă de un mare handicap, pentru că, în mintea tuturor oamenilor din lume, el a fost identificat ca fiind o parte a sistemului social, a vieții industriale și a criteriilor morale ale civilizației occidentale; și astfel că creștinismul a lăsat involuntar

impresia că susține o societate care se clatină sub vinovăția de a tolera știința fără idealism, politica fără principii, averea fără muncă, plăcerea fără restricție, cunoașterea fără caracter, puterea fără conștiință și industria fără moralitate.

195:10.21 (2086.7) Speranța creștinismului modern constă în a înceta de a mai susține sistemele sociale și politica industrială a civilizației occidentale, înclinându-se totodată cu umilință înaintea crucii pe care o exaltă cu atâta curaj, și de acolo învățând din nou de la Iisus din Nazaret cele mai mari adevăruri pe care omul muritor le poate înțelege vreodată - evanghelia vie a paternității lui Dumnezeu și a fraternității omului.